

במדינה

„אהבתי את בעלי, על אף כל הצרות שעשה לי. אבל אחרי שהוא נפגש עם תמר קולק, חיי נהרסו. אני לא יכולה נגדה. אני קטנה, ולה יש קשרים עם גדולי המדינה. לה כולם מוכנים לשמוע ולעזור, אבל לי לא.“

מול סיפורה התמוה של דליה, היתה בפני רעיית ראש-העיר גירסה שונה ל-חלוטין. אמרה תמר קולק:

מצב מעורר-רחמים. „אני כלל לא מכירה את בעלה של דליה. לא היו לי איתו שום קשרים, ואף פעם לא שוחחתי עימו. אני אסילו לא מכירה אותו. אחותו כאמת עבדה אצלי במשק-הבית, זמן קצר. נפגשתי עם דליה לאחר שהטרידה אותי רבות, והאשימה אותי בהאשמות מגוחכות. ריחמתי עליה ולכן דיברתי איתה, אך היא משוכנעת שבגללי היא התגרשה מבעלה. אין לדבר שחר.“

הוסיף, בהקשר זה, מונה ג'נאו, העוזר הראשי למנכ"ל עיריית-ירושלים: „לפני שנה שלחה דליה ציון מיכתב לראש-העיר.

מאשימה דליה ציון

„אשתו של קולק גרמה לגירושיו.“

ובמיכתב האשימה את רעיית ראש-העיר באחריות לגירושיה. ראש-העיר ביקש ממני לבדוק מה קורה.

„אחרי שאיתרתי אותה, הזמנתי אותה למישרדי והיא סיפרה לי על כל הפרשה מתחילתה. אמרתי לה, שכאורח אינני מאמין לך, אך אהיה מוכן לעזור לה. מצבה עורר רחמים. ביקשתי ממנה שברגע שתקבל את הגט, שתשלח לי מיסמך המאשר שהבית שבו היא מתגוררת רשום על שמה, אבל היא לא הביאה. ככליזאת הפעלתי את קשרי, ושוחחתי עם חברת פרוזת בירושלים. הם נתנו לי כתובות של דירות שאליהן שלחתי את דליה. „אמרתי לה שהיא תעשה סיבוב בדירות ותמצא את הדירה המתאימה לה, והבטחתי שאני אעזור לה לסדר את ענייני התשלומים. היא חזרה אלי, וסיפרה שמצאה דירה במחיר של 180 אלף ל"י.“

שערוריה בסוכה. „היא טענה שהי עירייה חיבת לתת לה 50 אלף ל"י, מפני שבגלל אשת ראש-העיר נהרסו חיייה ובגללה היא התגרשה. הפגשתי את שתי הנשים, ובשיחה זו הוכח לדליה שכל האשמותיה הן פרי הדימיון. תמר קולק אמרה לדליה ציון בפירושי, כי היא „לא מכירה את הבעל“ למרות זאת ביקשה ממני הגברת קולק להמשיך לעזור לדליה, אך כשהועמדה תביעתה על עניין ה-50,000 ל"י, לא היה טעם להמשיך לדבר איתה.“

מאז, החלה דליה בבידור של הטרדות ושערוריות בלישכת ראש-העיר. היא באה לשם עם ילדיה, ומקימה צעקות. בהג'היסוכות היא באה לסיכת ראש-העיר ושם התפשטה, חשפה את גופה והראתה לכל הנוכחים את הצלקות שעז גופה. אלא שדליה אינה מסתפקת בכך, היא מצלצלת לתמר קולק ללא-התר, מאשימה אותה בהאשמות שונות ומשונות. בשבוע שעבר נכנסו לתמונה גם חוקרי מישטרת-ישראל. מנהל לישכתו של טדי קולק, אהרון שריג, שלח מיכתב לתת ניצב אריה איבצן, משקד המחוז הדרומי, הוא ביקש ממנו, שמישטרת למת-השוון תזהיר את דליה ציון כי תחזיר להטריד את רעייתו של ראש עיריית-ירושלים.

חקירת

השולם הזה

במרחש בתוככי

מוסד לעבריינים

צעירים

בבתים גרמה

להדחת מנהלו

מעון

שאיננו

בית

הושעה מתפקידו עקב התעללות בהנכיכו — זינק ועלה לתפקיד של מנהל מוסד לנערים בעייתיים. הקידום היה מפתיע ביותר, מה גם שללוסטג אין הכשרה כל-שהי לתפקיד זה, וגילו הצעיר אינו מהווה דווקא יתרון בעבודה מעין זו. המוסד שוכן בשני מיבנים חד-קומתיים, שהאחד מהם מיועד למגורים, והאחר משמש כמועדון, משרד וחדר-אוכל. המראה עלוב וקודר: קירות מתקלפים, חדרים מזוהמים, מיטות דו-קומתיות שמיונניהן בלויים והשמיכות קרועות ומצחינות. הגג והקירות דולפים אחרי כל טיפוסף קל. הנערים מועסקים בעבודות בלתי-מיקצועיות, מרביתם מועסק בשטיפת כלים ב-מיסעדות סמוכות. הם נוהגים להחליף את מקומות-עבודתם בתכיפות, אך סידורי ה-כספים קבועים ויציבים — המשכורת מועברת ישירות ליצחק לוסטג, שהוא גם המנהל הפיננסי של המוסד. המנהל אמור,

מוסד „אזונים“ — מראה מכפנים

— שמיכות קרועות, קירות דולפים

בתוקף תפקידו, לשמור על כספם של ה-צעירים הללו ולדאוג לכל מחסורם ב-מוון, ביגוד, נסיעות ובילויים. אלא ש-במרוצת הזמן אירעו מיקרים מזוהמים ביותר.

„הוא עובד

עלי בעיניים...“

מספר מאיר, צעיר בן 17 בעל עבר פלילי עשיר: „אני כבר 11 חודש כאן, ועד היום קיבלתי רק חולצה ומיכנסיים, וזוג-נעליים משומשות. לאן הולך כל הכסף של התקציב של ה-מקום הזה? למה איציק (יצחק לוסטג, המנהל) מוכר לנו קוספסטיגירות טיים בארבע וחצי לירות, כשהוא קונה אותה בארבע לירות ועשרה גרוש? יז תראה את

האוכל שלנו: ביצה, חצי עגבניה, וחתכת גבינה צהובה לארוחת-בוקר. הוא מקבל מספיק כסף בשביל שנאכל טוב. איפה כל הכסף הזה? מאוכל כזה אני לא יכול לחיות, אני מוכרח לגנוב.“

בפי הנערים טענות קשות נגד המזון הניתן להם. שמעון ע., גם הוא עבריין צעיר, נטל את ארוחת-הבוקר שלו ופנה לתחנת-המיטרה הקרובה. תלונתו נרשמה אי-שם, תזיקה ונשכחה. הוא אומר: „אפילו מגבות בשביל להתרחץ אין לנו כאן. גם מי שהיה לו סיכוי לצאת מהפשע, במוסד הזה הוא כבר לא יכול. עם מנהל כזה — אתה בטוח נשאר בפשע.“

המנהל אף אינו חוסך שיבטו מחניכיו. אחד הנערים, דוד ד., התלונן במישר טרה לפני שבועות מיספר על היחס שבו הוא זוכה במוסד. הוא הוכה קשות בידי יצחק לוסטג, וכימעט שנחנק למוות תוך כדי ניסיונות-שיכנוע מצד המנהל שיבטל את תלונתו. הנער ברח מן המוסד ולא שב אליו עוד.

גם שלמה פ., בן ה-15, ספג לפני כחודש סטירת-לחי אדירה מידי מנ-הל המוסד, ועד היום הוא סובל מכאבי-אזניים. יש לו גם תלונות נוספות: „אני עובד יחד עם אריה א. (אף הוא הניח במוסד) במיסעדה טריפולי, ליד השעון ביפו. לפחות פעם בשבוע איציק נכנס שם לאכול, לפעמים עם אשתו, ואחרי שאכל הוא אומר לבעל-הבית להוריד את החשבון מהמשכורת שלנו. למה? אני אף פעם לא יודע כמה כסף מגיע לי מהעבודה שלי. הוא עובד עלי בעיניים, אני לא יודע לעשות חשבון כל-כך טוב...“

והוא מוסיף: „קיבלתי מלישכת-הסעד בכפר-סבא 900 לירות בשביל בגדים. אי-ציק נתן לי 100 לירות ואמר לי: „לך תק-נה. זה היה לפני חצי-שנה. מאז לא קי-בלתי כלום, רק זוג-מיכנסיים לפני כמה ימים.“

הנערים מתלוננים שוב ושוב על ה-התעללות בהם במיפג הנוער, ובאזוני-מפקחי מישרד-הסעד. עד היום לא נעשה דבר. אולם מדריכי המוסד ראו את שהת-רחש לנוכח עיניהם, אף יותר מכפי שראו הנערים, והם החליטו להיכנס לפעולה.

אחד מהם פנה למפלגה-הנוער ביפו כדי להתייעץ עם הממונים עליו. האחראי אליהו לביא ותחוקרת, דרורה אלמוג, הסבירו כי עליו להתלונן באופן רישמי. זה היה לפני שבועיים וחצי.

המדריך, שהבין כי לא נותרה בפניו דרך אחרת לתקן את המעוות במוסד, הת-לונן. הוא ומדריך נוסף הוזמנו לחקירה. שבע שעות תמימות ישבו השניים ושפכו את ליבם בפני חוקרי מפלגה-הנוער, וה-דברים היו קשים ומרים. התקבל הרושם כי הנהיגה תיעשה פעולה משמית לטי-הור המוסד, אך שוב — מאום לא אירע. לאחד המדריכים שחזר באותו ערב ל-ביאו, ציפתה הפתעה בלתי-נעימה. הטל-פון צילצל, וקול אלמוני אמר: „אם לא תסתם את הפה, מישוהו ישתק אותך לתמיד.“ נרעש כולו פנה הבחור אל אנשי המיפג, אך התעלומה נשארה בעינה. בשלב מסוים קיבלו המדריכים את ה-רושם, כי קיים לחץ סמוי מצד מישרד-הסעד להרגעת הרוחות. אולי היה זה מצד אותו בעל-השפעה, שהזניק את יצחק לו-סג מדרגת מדריך מושע עמוס חשדות, למישרת מנהל כלייכול במוסד לנערים